

KALANLARA

Hüseyin Mehmet

Balkan Edebiyatı

Hüseyin Mehmet, Gümülcine’de (Batı Trakya) doğdu. Ortaokul ve lise öğrenimini Bursa’da; lisansını Konya Selçuk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde tamamladı. “Batı Trakya’da Yayımlanan Çocuk Dergileri Üzerine Bir Araştırma” adlı teziyle yüksek lisansını Trakya Üniversitesinde tamamladı. Hâlen aynı üniversitede “Balkan Çalışmaları” alanında doktorasına devam ediyor. Batı Trakya’da yayımlanan *Fiyaka* ve *Saklambaç* dergilerinin yayın yönetmenliğini sürdüren Mehmet’in yazılarıyla öyküleri *Mahalle Mektebi*, *Yedi İklim*, *Bir Nokta*, *Fiyaka*, *Bağlar* ve *Yitik Söz* dergilerinde yayımlandı. Gümülcine’de yaşayan yazar, iki çocuk babası.

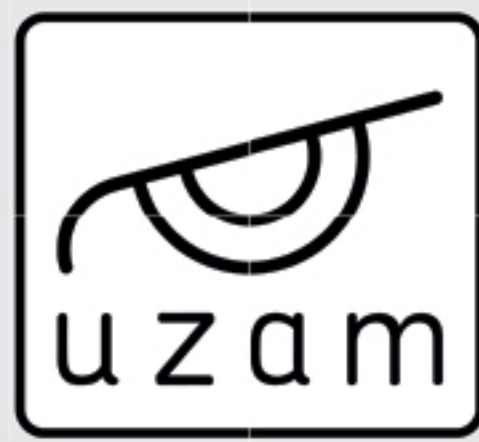
KALANLARA

Hüseyin Mehmet

Kalanlara	Hüseyin Mehmet
Uzam Yayınları	: 101
Balkan Edebiyatı	: 1
Öykü	: 37
1. Baskı	: Ağustos 2023
Sertifika No	: 41826
ISBN	: 978-605-72871-5-1
Editör	: Abdurrahim Karadeniz
Son Okuma	: İbrahim Koca
Kapak	: Uzam/Ahmet H. Karahan
Sayfa Düzeni	: Uzam/Ahmet H. Karahan
Basıldığı Yer	: Ankara Ofset Basım Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Sertifika No: 50648 Zübeyde Hanım Mah. Sebze Bahçeleri Cad. No: 93/43-44 İskitler-Altındağ/Ankara www.ankaraofset.com.tr Tel: 0 312 384 50 63

© 2023, Hüseyin Mehmet
© 2023, Pruva Medya İletişim Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz.

Pruva Medya İletişim Ltd. Şti.

Fevzi Çakmak 2 Sk. No: 38/10 Kızılay/Ankara

Tel: 0 312 230 40 55

www.uzam.com.tr / iletisim@uzamyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Hangi Sesten	9
“Azınlık”	13
Düden	17
Muntazar	19
Sayfadakiler	21
Daima Baştan	25
Sefertası	27
Kalanlara	29
Tepegözün Cengâverlik Zırhını	
Kuşandığı Hikâyedir	33
Öyküyü Buraya Yavaşça Bırakıyorum	37
Taç Utangaçlığı	41
Kokusu Sinen	45
Komodo Ejderi ve Sair	49
Tapıncak	53
Aşılamayan	55
Tramvay Vay Vay!	61
Sony Srg-X120	65
Kof (...)	69
Alışılmış Adam	73

Sevgili aileme...

HANGİ SESTEN

Başımı hızlıca önüme düşürdüm. Son eğilmeyle birlikte bir aparkatı yerli yerince çıkmanın ince hesabını yaptım. Yaptığım hesaba göre tam şu andı, şimdiydi, hemendi. Avucumu delercesine tuttuğum parmaklarımla yumruğumu yükselttim, maç esnasında diz büküp “Oley!” diye sevindiğiniz hâller vardır ya, onu da harekete kattım. Artistik bir şey oldu. Bence oldu dedim. Bu sefer oldu.

Skor tahtasına yazılan puanlar bana döndü. Misafir gittiğim evde, sonradan orada oluşuna anlam veremediğim noktada hatırlı bir vazoya kolum ya da ceketimin lüzumsuz bir eklentisi takmış, takmış da gözümün önünde gözlerim tarafından yavaşlatılan milimetrik, kesik kesik karelerle düşürmüş gibi un ufak oldum. Yüzler anında düştü. Beynime uzanan ani bir yalgın sinir uçlarımı tuttu. Tetik duran bir güvercin kanatlarında sakladığı bütün efektlerle aniden havalandı. Çevik bir kedi, sesleri işitip çöp kutusundan fırladı.

Alışılmışın dışında sürekli yayılan renklerden yükselen ışıkla görme lükslerinden arınan kar beyazı sayfaya bakıyordum. Yanıp sönen imlece. Karın gövdesine saplanmış, gömülü ayak izlerinin karanlığına ihtiyaç duyan izci gibi nefes nefeseydim. Tıkanmıştım. Olmuyordu, yine.

Balkona çıktım. Otobüse binen sıkış tıkış yolcuları bir süre izledim. Hayatın bir açılıp bir pörsüyen ciğerlerine benziyorlardı.

Sonra bazen düğümleniyor, damarda tıkanan kan pıhtısına dönüşerek bekliyorlardı. Kaburga kemiklerimin iki parmak altını yoklayarak parmaklarımla kasıklarına doğru iki küçük adım attım. Tam olarak işte buraya, dedim. Durağa yakın parka alelade dağılan insan, çocuk ve haddinden fazla köpek yukarıdan bakınca bir ülkenin fiziki haritasına benziyordu. Yer yer karlı bazıları dedim, saçlarına ak düşmüş adamlar için. Ağlak çocuklar için yer yer yağmurlu, dedim. Farklı giyimliler için bir açık bir kapalıyı yakıştırdım. Durup durup ağaç diplerini ve birbirlerini koklayıp havlayan köpekler için gök gürültülü, hafif sağanak yağışlı dedim. Sağanak yağış, derken alegorik ifadeye başvurduğum anlaşılmalıdır umarım. Derin bir nefes aldım sigaramdan. Parmaklarıma doğru kastedip gelen ateşi balkonun duvarına sürttüm, ateşten bir şelale gibi aktı durdu.

10 Bu tıkanmışlığı nasıl giderebilirdim, hiç fikrim yoktu. Bir oyun koltuğunda başımın arkasında kavuşturduğum avuçlarıma yaslanmıştım. Dışardan bakan için keyif çatıyor gözükebilirdim. İçimde fokurdayan şeyi kim bilebilirdi değil mi! İşin doğrusu kimsenin baktığı falan yoktu. Kimselerin bilme gayreti de... Ben sadece koltuğunda yerli yersiz sıkılganlıklar üreten, gıllığışlı kelimelere yaslanan biri olabilirdim!

Öyküsüzlüğe fazlasıyla alınganlık gösteriyordum. Kendimi örseliyordum. Mesela örseliyor kelimesini nasıl öncelemeliyim, yüklem özne bütünlüğünü gözetiyordum. Çıkarıp yer değiştiriyordum. Buna kendimce dert diyordum. Şurada burada, cami odasında, eğitim sendikasında, öğretmenler odasında, vergi dairesinde, ikamet başvurusunda, doğum sırasında nerede olursam olayım kelimelerle yaşıyor, kelimelere yaslanıyordum.

Nefes alıp durduğum yer kelimeydi. Nefes verip durduğum yerle aynıydı. Büyüyünce ne olacaksın, deseler; kelime derdim. Harflerden mi yapılmıştım, bilmiyorum. Harflerden mi müteşekkildim, belki.

Ben hangi harften, hangi sesten yaratılmışım. Bana sorulan buydu. Oysa ben farklı yerlere çalışmışım. İzini kaybetmemeliydim. Zihnimi toparlamalı, gönlüme pürtüklü gelenleri atmalıyım. Asla durmuş göle dönmemeli, onu da demişlerdi. Çöl olurdu, ayazı içten çeken, develerin sahibine yük olmadığı, yıldızların sahrada zikir halkasına dönüşüp kumları esma gibi çektiği çöl iyi olurdu. Irmak olurdu, dağın göğe tırmandığı eğinden kayaları yuvarladığı, suların hep sâlih rüyalar gibi yunduğu ne varsa ırmak da güzel olurdu. Dedim ya, çalışmadığım yerden geldi.

Bana üflenen sur, bana üflenmiş ruhu alıp gitti.

“AZINLIK”

*Patlamasını bilelim!
Her türlü huzursuzluk, birikmiş öfkenin yarattığı
huzursuzluktan daha sağlıklıdır.
Emil Michel Cioran*

13

Sırada bekliyorum. Sıram geleceği için doğrusu oldukça gergin sayılırım. Emme basma tulumba gibi aşağı yukarı depreşen dizimi neredeyse durduramıyorum. Onu yatıştırmam için elimin yardımını almam, kendime sağlam telkinlerde bulunmam gerekecek.

Aramızda gerçekleşecek muhtemel konuşmaları, cümleleri, beklenmedik senaryoları; dil, kelime ve anlatım aksaklıklarına yönelik yapacağım mimikleri tahayyül edebilmem gerek. Yoksa bunun faturasını önünde sonunda kendime çıkartacağım.

Görüşme kabininin ardında bekleyen memurları görebiliyorum. İki kişiler. Kaknem yüzlüsü, sabah kahvesini almakta geciktiği için sinirli olabilir. Ağır makyaj, ruhunda tutmamış; dikiş açığını kapatacağa benzemiyor. Bu tipte ağzını araladığında içinden lav silahıyla ateşler püskürten biri her an çıkabilir diye endişe ettiklerimize daha çok benziyor. Umarım sıram ona denk gelmez, diye dualar ediyorum.

Sakin ve sakil yapımın başıma durmadan işler açtığını biliyorum. Belki biraz da bu yüzden tedirginim. Nedense hep böyle olur, böyle şeyler hep benim başıma gelir. Uluorta bir bankomat sırasında mesela; arkadaki uyanık benim bu yapımı hesaba katan hamlelerde bulunur, hafiften yan kırıp önüme akıverir. Bunu öyle bir yapar ki tere yağdan çekilen kıl, kılığından utanır. Konuşacak ya da diklenecek olsam, bin bir haklılık payı bulunur bu akışta. Milletlerin bir göçebelik hikâyesi vardır, sonrasında yerleşik hayata geçiş tarihi elbet. Fakat bu şahıs, göçerliği henüz geçememiş bir göçmen olarak bankomat sırası nöbetinde donakalmış mumyalanmayla ödüllendirilmiş biridir sanki. O derece kadim, o derece pişkindir. Sadece gözlük camlarınızın kalınlığı ölçüsünde büyümemiş azman varlığı haddinden fazla taşkındır bu yüzden.

Yanımdan bir kişinin daha eksildiğini fark ediyorum. Sıram yaklaştıkça saatin varlığı da büyüyor. Sıramın yazılı olduğu kâğıttaki sayıların gitgide silikleştiğini görüyorum.

Zihnimin koridorlarında bir zenci beliriyor. Yalınayak salondan salona koşturuyor. Ona kirlili diyemezsiniz. Yel değirmenlerine hücum etmek üzere karayağz bir bowling topu olarak yuvarlanıyor. O vurmak üzere yaklaştıkça yüzümde yayılan gülümsemeyi görüyorsunuz. O yaklaştıkça yüzümde yumruğu yükseltilmiş zafer alayını görüyorsunuz. Sabun köpüğü gibi taşan katran varlığını görüyorsunuz.

Zil çalıyor. Bıyıkları ağzına giren memur sıradakine sesleniyor. Dikkatimi burnu üzerine düşen gözlüklerin ardında saklı gözlerde topluyorum. Tecrübeli ve mısımlar. Şimdi zil çalacak ve önüne çıkacağım. Diyeceklerimi yutkunarak söyleyeceğim. Anlamadığını, daha yüksek sesle konuşmam gerektiğini söyleyecek. Kulağının birini bana doğru yaklaştıracak. Bir an için elimde ne varsa onlara bakacağım, elimde sadece mahcup, birbirine geçmiş parmaklar bulacağım.

Bu kuyunun ağzını görüyorsunuz. Derinliğini değil. Kuyuyu görüyorsunuz. Ama yükselen çekirge sürülerini göremiyorsunuz. Yarasa pisliklerini karanlıkta biriken. Terli kaslar görüyorsunuz. Öfkenin kara eskizlerini. Kargışlarını kargaların. Issızlıktan yapılmış şarkılar söylüyorlar, duymuyorsunuz.

Kendimi olacaklara hazırlıyorum. Kalbimi asla. Bedenimin yankısı dağları sarsıyor. Sakinleşmek gitgide güçleşiyor.

Elimle boşluğu kendime çekiyorum. Dişlerim sımsıkı, kenetli. Kendime sakinliği salık veriyorum. Nedir, n'oluyor falan, diyorum. Sanki kim bilir ne!

Burada oluşumu tarihsel olgularla, kanıtlarla bin bir delille açıklıyorum. Dilim bu işte diyorum. Şu an duyduğunuz. Sizin giydirmek istediğiniz ithal tanımları topyekûn reddediyorum. Adımı sanımı zaten görüyorsunuz. Daha neyi kaldıramıyorsunuz, diyorum. İçime bunu gümrah bir ırmak gibi gürül gürül söylüyorum.

Oysa şimdi zil çalacak, konuştuğumda sesiyle var olmadığım bir dille konuşacağım. Meramımı anlatma çabam akıcı da olsa güdük kalacak. Çünkü yüreklerinde sakladıklarının paravanı olarak bunu en çok yüzlerinde okuyacağım. Bunu, gözlerinde göreceğim. İnsandan insana akması gereken öze set çekecekler belki. Fakat benim nasıl çoğaldığımı, nasıl büyüdüğümü bilmeyecekler. Bana uygun yaftalar, etiketler takmak isteyecekler, etiketleyemedikleri bütün tanımlar nihayetinde onların zihinlerine kazınarak sürünen prangalara dönüşecek. En çok bundan korkacaklar. Yakıştırdıkları tanım onlara üstten bakmak hakkı tanıyacak. Fonetik açıdan gürlek sesleri daha da gürleyecek. İşte bu eşik, bu yükselti, size irtifa kaybettiriyor anlayabiliyor musunuz, diyemeyeceğim. Büyük denklemi görememenin nasipsizliğine terk edeceğim onları.

Büyük resmi görüyorsunuz. Karşınızda duruyor. Ona baktıkça bir vaha genişliği karşılıyor sizi. Uçsuz bucaksız, namütenahi bir huzur.

Adını bilmiyorsunuz. Adlandırmak dahi istemiyorsunuz. Bu manzara karşısında onu seyreden kocaman bir göze dönüşmek istiyorsunuz yalnızca. Bu apaydınlık manzarada küçük karaltı koşarak size geliyor. Yaklaştıkça ruhunuzu inceden bir çekilme tutuyor. Güliümseyerek size doğru yaklaşıyor.

Zil benim için çalıyor. Kabine yaklaşip evrakları uzatıyorum:

“Merhaba. Pasaport başvurusu için gelmişim.”

DÜDEN

Apartmanlar arasında güneşi görebileceğim bir yokuş aradım. Güneşin yavaş yavaş silikleştirdiği yükseltilerden tüyo alarak yerli yerince doğduğunu görünce derin bir soluk aldım. Demek her şey aynıydı. Simitçi Celâl'le gevrekleri aynıydı. Evim, sokağım, beni evime götüren kaldırım, kaldırım taşlarının ortasında ne zamandır büyüdükçe büyüyen Celâl'in gevrek simitlerine benzer bu şey, aynıydı. Sokağımızın tam ortasında gitgide alıştığımız, birçok tartışmaya mahal veren bu şey, nihayetinde heyelan falan değildi. İkide bir bizi beşik gibi sallayan deprem değildi. Sel ya da bir kıtanın kıyılarını battaniye gibi örten tsunami hiç değildi.

Eşim, başlarda olayı, durup dururken cama kendini çarpıp duran müntehir güvercinlerden, kaldırımlarda belediye çalışanlarının süpüreyazdığı karga cesetlerinden, kesik kesik uluyan köpeklerden bildi. Gökyüzünde meteor taşı gibi yanıp duran martıların daire şeklinde uçuşundan falan. Hayır bunlar tersine akan musluklar, gökyüzüne uzanan hortumlar kadar doğal şeylerdi aslında.

Ortada büyüyen şeyin gittikçe büyüyen bir tarafı vardı elbet. Ama bunun ekin tarlalarına yontulmuş simgelerle ne gibi bir bağlantısı olabilirdi. Gezegenimizle it dalaşı yapan gök taşlarıyla ya da. Simitçi Celâl bunu, magmanın kusması diye açıkladı. Simidini çaya batıran herkes kahkahayla güldü buna.

Neredeyse bardaklar çatlayacak, aniden haberlere çıkacak sandım. Bir insan bu kadar mı steril kalabilirdi?

Bir keresinde uzaktan bizi ziyarete gelen akraba çocukları oynarken topu içine kaçırmışlardı. Kaçınca fark ettim ki neredeyse bir meydan büyüklüğündeydi. Metroya giderken sürekli önünden geçtiğim şimşirleri kırılmış apartmanın yerinde şimdi yeller esiyordu. Demek ki “Abi bizim sokağa yakın bir yerde kiralık bir daire var.” dediğim Bahattin ağabey artık yok dedim.

Hayır, ne vakit bu kadar büyümüştü, fark etmedim. Yanından geçtiğim, koltukaltımda gazete çok kez içine kıyısından başımı uzattığım bir şeyin bu kadar büyümesine anlam veremiyordum. Yeryüzünün esneyip duran kocaman bir ağzıydı sanki. Bazen içinden geldiğini düşündüğüm sıcak bir esintinin yüzümüzü yaladığı olurdu sadece. Yani bildiğimiz karanlık bir gölü anımsatıyordu. Kıyısına fotoğraf çektirmek için gelenler vardı. Apartmanlardan inip geceleyin sağı solu kollayarak içine çöp boşaltanlar. Boğaza gitmeye üşenip kendini içine bırakanlar da vardı.

Büyüyen obruk bungee jumping çılgınlarının akınına uğramıştı. Gazete ve televizyon muhabirleri çevresinde röportajlar yaptı. Belgeselciler, etrafında dolaştı. Yabancı yönetmenlerin ilgisini çekti. Kimi dindar gruplar ayinler düzenledi. İzdivaç programlarında altyazı olarak akıp geçti. Gazetelere sürmanşet oldu. Kimi mistik tarikatların simgesi hâline geldi. Unesco tarafından korunması gereken dünya mirası listesine alındı.

Obruk büyüdüğü insanlar toplanıp geldiler. İnsanlar toplanıp geldikçe obruk büyümeye devam etti. Sonunda büyük bir gürültü ve sarsıntıyla harekete geçen obruk, etrafına toplanmış tam da takvimlerin Dünya Obruk Günü’ne isabet ettiği o günde herkesi aniden içine çekiverdi.

Kimsenin aklına çekim gücü yüksek bir süpürgenin ağzı olabileceği gelmedi. Benim bile...

MUNTAZAR

Nicedir buradayım. Değersizim. Toprağın ve taşların yüzüne değin serilmiş çiğdem ıslaklığının geçmeye durduğunu ayak bileklerimdeki ısınmayla bez ayakkabılarımdaki koyuluğun azalmasından anlıyorum. O kadar değersizim ki buna kuşlar cıvıdamalarıyla bir anlam yüklesinler diye belimi büküldüğü yerden düzleştiriyor, gövdemi dikleştiriyorum. Birçok şeyin, aynı anda kesiştiği bir yerde elimi alnıma götürerek güneşi gözlerime kapatıyorum. Toprağa yakın olan asfaltın vızıldamasını duyuyorum. Sonra da uzaklarda denizin parmaklarım arasından sızan minik zerrelerce çimdiklediği ışıltısını görüyorum. Toprağı düşünüyorum. Etimdeki toprağı düşünüyorum. Engebeli, çıkıntılı ve yeşil rengin bitiminden, sonsuz bir düzlemde uzanan keskin maviliğe açılışına bakıyorum.

Aşağıya, denize doğru bir hizada uzanan ağaçlarda en ufak bir devinim yok. Kahverengi toprakta yer yer güneşin sararttığı otlardan başka süs bile... Her ağacı kendime benzeterek ilerliyorum. Bir yerlerden, ayıklanmış ot öbeklerinin sırtından, yeşili kendine has zeytin ağaçlarının herhangi birinin ardından, bir patikadan çıkma ihtimaline teşneyim. Hızla tarla bitimlerine ilerliyor ve geri dönüyorum. Sık sık mola veriliyor. Bağdaş kurulup sigara uzatılıyor. Adım soruluyor. Denizi gösteriyorum.

Hepimiz ayırık otlarını temizlemek için buradayız. Ağaçların etrafını kuşatarak sıkıca toprağa tutunan bu ayırık otlarını

bazen güçlkle eşiyorum. apanın erişemediği yere ellerimle uzanarak otları kökünden çekiytiriyorum. Ayrık otlarının inatçı ve muhteris olduğunu söyleyebilirim. Aslında bunu sadece ayrık otlarına söyleyebiliyorum. Bazen iki büküm yanlarına uzandığımda...

Gölgeye oturmuşuz, çayla kuru ekmek bekliyoruz. Canım belki sigara istemiyor ama boyuna sigara içiyoruz. Burada hepimiz ağacımızla tanınıyoruz. O yüzden en ufak bir zarar gelmesinden ölesiyeye korkuyoruz. Eriştiğim her ağacın beni sana yaklaştırdığını biliyorum. Kazıdığım her kökün ruhuma sarılan şeylerle akrabalığını da. Yorgun ve terli ama mutluyum. Bağdaş kuruyor, sigara uzatıyorum. Denizi gösterip adlarını soruyorum.

Ağaçlar hiç bitmiyor. Otlar hep yenileniyor sanki. Bir yerlerden çıkışını kolluyorum. Kırlanđılar seni bana müzevirlesin için tembihliyorum. Parmak boğumlarımdaki kabartıları gülümseyerek güneşe gösteriyorum. Hiç kimse bir diğerinin adını bilmiyor. Sigarasını içtiğim adamın adını aklımda tutamadığım için ona 'ağabey' demeyi sürdürüyorum. Sınır diye belletilmiş taç duvarın ardını gözetiyorum.

Gelişin yaklaşıyor. Toprağın serinlediğini hissedebiliyorum. Yaprakların sevincini... Gündöndülerin kıyama durup güneşin secdeye eriştiğini biliyorum. Gelişinle her şey değer kaybediyor. Sigarayı söndürüyorum. Adları unutup denize yöneliyorum.

SAYFADAKİLER

Olay bu sayfada olur. Her şey burada kilitlenip açılır. Apışıp kaldığınız da olur, bir sincap hışırtısıyla daldan dala atladığınız da. Ya da tıkırtısıyla mı, demeliyim. Ne demeliyim, konusu zaten en başat sorunuz burada. Mesele o zaten. Mesele o zaten derken, mesela kendinizi Al Pacino'nun İtalyanvari mimikleriyle özdeşirmeniz. Alta dublajı falan verilirken güllü lokum kıvamında dudakların büzüşmesi falan...

21

Olay burada olur. Muhatabınız kimdir mesela? İnsan yazarken kaç şahsa bölünebilir. Oysa birinde sabit olması beklenir, değil mi? Hayır, bunu bekleyenler hep vardır. Birileri hep vardır. Salonda sere serpe yatmanızı engelleyen... Çocukluğunuzla albümlere gömüp bıraktığınız, varlığını yalnızca annenizin hissettiği bir erkete topluluğu... Ya perdenin arkasında ya somyanın altında yaşıyordur bunlar. Bazen elinizin tersiyle hepsini yaka paça silktim sandığınız... Büyüdükçe, kurtuldum falan sandığınız... Öyle değildir, inanın, hafıza denilen dehlinin en karanlık bölmelerinde, dolambaç geçitlerden birinde döküntü bir duvar ardında yarı bir yüz olarak hâlâ sizi gözlüyordur.

Ya da dostlarla kahve masasında gelip sizi bulur. Oturup kalmak üzeresinizdir, sohbet demini almıştır. Falanca yazara değinilmiştir, hele son davette neler etmiştir değil mi; boşu boşuna her şeyi germiştir, ayırık otu gibi genişleyen varlığını

her yere yaymıştır, zaten son kitabı fazlaca zorlamadır, haydi geldi diyelim her şeye varlığını bulaştırdı, yok tatmin olmaz bir türlü. Bu türün herhangi bir edebî etkinliğe ya da faaliyete davet edilmemesi ayrı olaydır, açar ağzını yumar gözünü; görmezden gelinmesinde, adının ayyuka çıkmasında, sırtını bir yayınevine dayayanın zaten önünü ardını bilmez oluşunda, camianın adının kötüye çıkmasında hep onun çağrılmayış problemi vardır. Havuz problemi çözülür, gencecik dimağlar o havuz boşluğuna Ferhat olur dağ suyunu istenen saatte indirmenin yolunu bulur, hesabını saniyesi saniyesine yapar, kasabadan, köy yerinden dağları kıra döke getirir doldurur da yazarın içindeki boşluk dolmaz, doldurul(a)maz.

Ya hû sen yazarsın, tuğla gibi kitapların vardır, vakti zamanında en geveze denemeciler kitaplarına methiyeler düzmüş, dergiler söyleşi için sıraya geçmiştir ama yine de yayınevinin dağıtım politikası nekahet evresindedir.

22

Gelip sizi bulan mahşer kalabalığı yüzünden kahve masasından sessizce ayrılırsınız. Zira her yazar, sadece yazdıkları yüzünden hesaba çekilmez...

Olay hep burada olup biter. İlgisizlik, bu can alıcı sebeplerin başkahramanıdır. Fonda Fransızca imkansızlıklar ve yayınevleri diye bir şarkı gramofondan çalar. Gramofon bir Fransız kadar lakayt ve enteldir çünkü.

Biri burada gizlice muhakkak sever. Can verme sebeplerinin en asilidir çünkü. Karşılık nedir asla görmez. İç dünyasında; yepyeni şeyler besler, kelebekler falan uçurur. Gökyüzü hep mavidir mesela. Hangi buluta bağlı olduğu tam olarak kestirilemese de salıncakta sonsuzluk nedir bilmeyen deli bir kız ara sıra hava boşluğunda akar durur. Çocukluğumuzun sisler içinde kaybolan kulübesi. Yürüdüğümüz patikalar. Boyuna hınzır sopalarla vurduğumuz başaklar. Ne olursa olsun, seviyordur. Hayat bu kadar güzeldir, açık. Ama sevene nedense kapanır pencereler. Perdeler iner. Gökyüzü kararır. Varsa

yoksa bu perdede sevdiğinin görüntüsü dalgalanır. İçi içini yer. Minik bir kurt içten içe hayatın güzelliğini kemirip durur.

Biri burada güzelce ölür. Hem ani hem beklenmediktir. Günün en çok feryat figan düşme zemini birden burası olur. Yaka paça, döş bağır yırtma merasimi büyük tantanayla başlar. En çığırtnan, en muttaki olandır sonuçta. Biriktirdiği eşyalar, yan yana düşen anılar zihninin raflarında, askılarında kalakalır. Bıraktığı boşluğa her gün biri gelir farklı anlam tabloları düzer. Dünya denilen muhacerette yabancılığınız bir kez daha koyulaşır.

Olaylar burada nedense hızla olup gider. Bir işmar sizi tutar kendine çeker. Bedelini çok da düşünmeden açılıverirsiniz. Hesap kitap şaşar. Dalıp gitmelerin sonsuz mutluluğu sizi gündelik hayatın hayhuyundan çeker çıkarır. Binlerce çift göz arasından bir çift göz. Binlerce nefes arasından tek bir nefes. Banka kartı girdiği haznedenden çıkartılırken yüzbinlerce yüzden yalnızca onun yüzü çıkagelir, son rekâтта omuz başınızdaki kirâmen kâtibine selam verirken. Çekirdek çitlediğin sıra lafi uzatan yakın arkadaşın bıraktığı teşehhüt miktarında. Hoca neden derse geç kaldığını sorduğunda.

Tam olarak her şey burada başlar. Olaylar arapsaçına döner. Çile kavramı ona bitişir. Hani çekilecek ne varsa. Önce zorluklar peş peşe sıralanır. Ardı sıra kolaylık zuhur eder. Ümit ile korku arasına kıldan ince kılıçtan keskin bir sarkaç kurulur. Sürekliliğinden çok geçiciliğiyle teselli bulduklarınıza dönüşür. Koyu bir gölgelikte soluklandığımız nedense hep sonradan hatırlanır. Verilenlerle alınanların eşit olduğu demde varsilla yoksul bir merkezde eşitlenir.

Sayfalardakiler sayfalarda soluk alıp vermeye devam eder. Olup biten ne varsa buraya sığdırmak istediğimiz, bizim şahit olduğumuz hayat birikimleri adedince kayda geçer.

Sayfayı çevirdiğimiz anda kalbe kazınanlar orada kendine yer bulup yeşermenin bir şekilde yolunu bulur. Kapağını kapasanız dahi sizi gözetlemeye durur.

DAİMA BAŞTAN

Y. Yılmaz Demirci'ye...

Bunca uzağa neden atmıştın. Beni. Yani bendenizi. Kalabalıklar arasından omzuma biri çarptığında aklıma ilk gelen hayalinizdi. Demiştin. Biliyordunuz. İçimden geçenleri...

Açtığınız mesafe yüzünden, fena hâlde sarsılmıştım. Toprakta kımıldayan, derununda sakladığı birikimler üzerinde uzayan nice ağaçlarda salınan da sizdiniz. Bir ağacı içinden kemiren, rüzgârla savrulup gelen, tuz ve iyotla giderilmeyen, sineklerin bulaştırdığı pamukçuk nasıl oluyor da ağacı, yaprakları, ağacın verimlerini kirpi gibi yumaklanan küfe dönüştürüp içten yiyorsa yavaş yavaş, öylece kararıyor, tükeniyordum.

Gördüğüm rüyalar çay rengiydi. Uyandığımda yer çekiminden istigna kılınmış birinin bela arzında dolaşması gibiydi yürüyüşlerim. Önüme çaylar gelip gitti. Onlarca duman üzerimden aktı geçti. Birikip azalan hesap neydi? Gözümü kapatıp açıyordum, günler aynıydı. Ziyandaydım, ziyanlık bir şey gibi kenara atılmayı bekliyordum. Atmıyor, tutuyordunuz. Tutuyor muydunuz! Size tutulmanın üzerinden kaç mevsim geçti! Hiçbir avı kaçırmamak için beklediğim sesin, eşikte yeşerip bir çağrıya dönüşecek şeyin nöbetini terk etmemek için göz kapaklarımı yitirmiştim. Hep geriye gömüp bırakmak, kaybolmaların en sapağında unutup kalmak istediğim sırrın neresindeydim?

Bir belirtiydi aradığım yaşama dair. Sizin yaşamınızdan değil.

Bu sahrada saldıgım hangi sayha size ulaşmış olabilir. Ar-
dında hangi adımı bıraktıysam silindi. Dudakları çatlamış bir
adamin susuzluğuyla gelmiştim oysa tabanlarını kumun alazın-
da bırakmış bedevi bigâneliğini azık belleyerek. Size yaklaştıkça
derimi çekiştiren uzaklığın ne tarifi ne de adresi verildi.

Bu seyrüseferde bir âmâ teslimiyetiyle yol alıyordum. Sa-
dece parmak uçlarımı dayanak bilerek... Gördüğüm her ka-
maşmayı son durak sanma iştiyakı yüzünden kaç kez yarım
kaldı bu yolculuk, sayısını hatırlamıyorum. Düşüp kalkmanın
cengi, yenilip bırakmanın cehdine eşlik etti. Ufalanıyor-
dum bazen eşikte dökülüp saçılarak.

Bir kalabalıkla nefes alıyordum. Nefesim bir diğerine çarpı-
yordu. Aynalardan yapılan koridoru ölümlerinden ayırıyordum.
Canlanmayı bekleyen yüzlerce ölü balık. Çağrılmayı bekleyen
bir oda dolusu Hızır. Sürekli işitilen aynı ilâhî buyruk: “İşte
bu, beraberliğimizin sona ermesidir.”

26

İçimde ayrılığın uçsuz bucaksızlığını taşıyorum: Ölü balık
kadar ölü cesedimi. Bu ezeli arayışa ben mi talip olmuşum.
Bulduktan sonra aranan olduğunu ne zaman anlayacaktım?
Ayağa düşmek neden kıymetliydi? Kendi gayretime çıkartıla-
bilecek her payı çok önceden yaktığınız için burada karanlıkta
yol almaktı evlâ olan. Işığın bin bir türlü sızma çeşidine, yansı-
malarda yaptığı renk oyunlarına yüz vermememiz salık verildi.
Menzilin adını önümüze serdiklerinde oraya varmanın, yolda
kalmanın, yolda kaybolmanın ehemmiyeti çoktan yitmişti.

Sese biçilen kefarete için şimdi buradaydım. Tasdik edil-
menin en yalını için bile şekiller bahşedildi. Kulaklarla gözler
bunun için... Gelecektik, gölgede biriktirdiklerimiz yağmına
temizlik yapacak ve gidecektik. Burada demirlemeyi marifet
sayan kalbime onlarca ihtar çektim. Düştüysen yarım, yolda
kaldıysam ağır aksak sil baştan başlamalıyım dedim.

Daima baştan...

Kalanlara

Hüseyin Mehmet

Sesin, söyleyişin, tınının izini sürüyor; bu izleğin söyleyiş güzelliğini duyumsatıyor *Kalanlara*. Bu yüzden kitap, sesimizde gizlenen kimliği kuşaklar boyu taşıyacak.

Naif öykü kişilerinin zaman zaman gürlek bir naraya dönüşen iç konuşmaları, mekânın keskin bir dikkatle sıra dışılaşması, zamanın tarihe çarpar gibi Rodop Dağları'nda yankılanışı, yaşananla kurgu arasındaki ayrımın yitimi... Ama hep harften mi, heceden mi oluştuğunu bilmeyen fakat yine de büyüyünce kelime olmak isteyen sıra dışı kahramanların dilin, kültürün ahengine tutunma çabaları '*simsiyah bir teselli olur belki kalanlara*'.

Öykü

UzamYayinlari

